

чедъ Иванъ-Владиславъ? Ето: и азъ нарушихъ заповѣдта ти. Прекрачихъ прага на шатрата ти, а ти още не си вдигналъ меча си връзъ мене. Защото Богъ прави това, което иска и което е справедливо. Може би сина ти е спасилъ Иванъ-Владислава, за да спре проливането на братска кръвъ по българската земя и всички да се сдружимъ за борба съ общия врагъ. Неуже ли Иванъ-Владиславъ ще вдигне нѣкога ржка противъ спасителя си?

* * *

А минаха години и Иванъ-Владиславъ забрави за своя избавителъ.

Той повтори предателското дѣло на баща си, съюзи се съ този жестокъ византийски императоръ Василий, който бѣ ослѣпилъ толкова български войници и съ собствената си ржка повали мъртъвъ Гавраилъ-Радомира.

Тогава престарѣлиятъ Прѣспански епископъ отбеляза съ треперящата си дѣсница въ една отъ черковнитѣ книги:

„Въ лѣто Господне 1015 се случи това вѣроломство, за да ни предаде Богъ на византийцитѣ да имъ робуваме, докато изкупимъ грѣховеѣ си“.

Змей Горанинъ

ЕСЕНЬ

Прибраха зърното и вече въ гората свири есенята, по черни клони и листа.

Зави надъ хижи и комини, въ поля и глухи равнини сланата всичко ослани.

И клюмна старата градина, до нея пжтя запустя, безъ смѣхъ, безъ пѣсни и цвѣтя.

Врабчето само нажалено, за да не бждеме сами, остана въ нашитѣ земи —

да ни напомня, че отново въ гората съ първитѣ листа, ще дойде съ пѣсни пролѣття...

И. Стубель